

ΣΤΗΝ Ίστορία της Τουρκίας, που είναι γεμάτη από ήλικα και θρόνα, ο πιο φιλόδοξος Σουλτάνος — ο οποίος ο γιος μι- ας Έλληνίδας: Ο Ίμπραήμ ο Α΄. Η ζωή του άνω όλο- ζήρου μυστήριου.

ΟΙ ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΟΪ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

Ο Ίμπραήμ ο Α΄ ο γιος της Έλληνίδας. Οι έρωτές του. Το είδωλλό του με την ο- ραία σκιάδα. Το ταξίδι της Μάλτας και ο γιος της σκιάδας. Ο έρωτας του Κισλάρ Άγιά. Μία ναυμαχία με τους πειρατές. Η σκληρή τύχη της πεντάμερης σκιάδας. Από τη ζωή των Σουλτανικών χαρμενιών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ανεβίκε στα θρό- νο ο ήλικα 25 έ- των, στα 1640. Ως την εποχή εκείνη ή- ταν κλεισμένος στη φυλακή, από τον αι- ποφαγή αδελφό του το Σουλτάνο Μουράτ τον Δ΄. Μόλις θίως πέθανε ο Μουράτ, και ο Ίμπραήμ ανεβί- κησε στο θρόνο, έ- φρόντισε να γλιτώσει, όσο καλύτερα μπορούσε, τη Σαχαρένια του. Έπλοτισε τα σουλτανικά χαρμέια με τις θωρακίστες γυναίκες της Άνατολής, γιά τις όποιες σταταούσε μισθό, κατά σε λουλούδια και δωρήματα ψάσματα. Το σπουδαιότερο γεγονός της βασιλείας του Ί- μπραήμ Α΄ υπήρξε η κατάκτηση της Κρήτης, η οποία ως τότε κρα- τούντο από τους Ένετους. Ο γιος της Έλληνίδας κατόρθωσε να καταστήσει το Βενετιάνικο Στόλο και να κάνει δική του την Κρή- τη, η οποία ελευθερώθηκε μόνον επί της βασιλείας Γεωργίου του Α΄, δηλαδή στα 1912. Θα διηγηθώ μερικά από τα δραματικότερα έ- πεσοδια της έρωτικής ζωής του Ίμπραήμ :

Ο Κισλάρ Άγιάς (δηλ. ο άρχηγός των χαρμενιών) έτεχε κάπο- τε να ιδί μια σκιάδα θωρακίτη, την όποιαν ένας Πέτρος πελό- τος στην Άγορά των δούλων. Η κόρη εκείνη του έκανε έξαιρετική έν- τυπση, επλήρωσε 400 χρυσά οκοδια και την αγόρασε. Λίγο ύστερ, καμώ μετά την άπόκτηση της, ο Κισλάρ Άγιάς ανέκάλυψε ότι ή ο- ραία σκιάδα ήταν σ΄ ενδιαιρέσιονα κα- τάστασι. Το σκανδαλώδες αυτό γεγονός τον έξώργισε και απέκρινε την θωρία σκιάδα από κοντά του, περιούζοντας την στο σπίτι του γαμματικού του. Έ- κει ή σκιάδα έγέννησε ένα αγοράκι, στο 1641.

Όττω από λίγους μήνες, ο Άγιάς θέλησε από περιέργεια να ιδί το βρέφος, και τόσο το άγάπησε, ώστε άποφάσισε να το μισθήσει. Ίσως ύμως να το έ- ζαμε αυτό γιατί ο έρωτάς του στη σκιά- δα δεν είχε τελείως ξεροίθωθε.

Συνέβη ύμως στον ίδιο καιρώ να γεν- νηση άρσενικό παιδί και ή Ζαΐη Σουλ- τάννα, η πρώτη έπιστημη γυναίκα του Ί- μπραήμ Α΄. Ο Κισλάρ Άγιάς άπελαβε τότε να βρή παραμύθια για τον έλδιφο Διάδοχο του Τουρκακού Θρόνου, για για τέτοια έδιώλεξε — ποιά άλλη; — την θω- ραία σκιάδα, η όποια άδηγηθή στη Ά- νάκτορα μαζί με το παιδί της. Έτσι ή σκιάδα έδύκανε το μορφ της και τον Διάδοχο Μωάμεθ, δυό βρέφη μαζί δι- λυαδή.

Μέσα στα Άνάκτορα ή σκιάδα έμεινε δυό χρόνια και σιγά-σιγά ο Σουλτάνος την έσωμαθίωσε, καθώς και το χαρτω- μένο παιδάκι της. Άλλ΄ η άγέρωχη Ζαΐη Σουλτάννα, άφροσύμη για την προτιμη- σι του αυτή, του έδημοιούργησε μιá φοβε- ρή σκηνη Ψυλοτιπίας: Ένα κελόκιρι ο Σουλτάνος διασκέδαζε μέσα στον άπε- ραντο κήπο του, γελώντας και παίζοντας με τις χαρούμισες, τις ό- ποιες σπαρζούνταν έρωχη μεσα στα θροσάτα νερά της δεξαμενής. Η Ζαΐη Σουλτάννα του έκανε πιόσε παρατηρήσεις γι΄ αυτό κ΄ ο Σουλτάνος έθύμισσε, άραξε τον Διάδοχο από την άγκαλιά της και τον έπέταξε στο νερό! Ο μικρός Μωάμεθ θά έτυγυόταν, αν δεν έπρο- χαν ή άλλες γυναίκες να τον σώσουν. Από το πέσιμο ύμως έληρωθήκη στο μέτωπο, έπάνω από το δεξί μάτι και το σημάδι της παρικής; σκληρότητας του έμεινε σ΄ όλη του τη ζωή, κληρονομια μίσους.

Η παρφορά ύμως του Ίμπραήμ ενδιώκανε το μίσος της Σουλ- τάννας εναντίον της θωρίας σκιάδας και του προστάτη της Κισλάρ Άγιά, ο έποιος κατάλαβε καλά ότι, για τη σωτηρία της κεφαλής του, έπρεπε ν΄ άπομακρυνθή από το Παλάτι, να το στρώση έγκαίως! Έξήτησε λοιπόν ο Κισλάρ Άγιάς από το Σουλτάνο την άδεια να πάη να προσκυνή στη Μέκκα και κατόπιν να εγκατασταθή στην Αίγυπτο. Ο Ίμπραήμ δεν έφερε καμιά δυσκολία. Έπίσης η Ζαΐη έ- χάρηκε πολύ για την άποφάση του αυτή. Έμεινε τον καιρώ, έπαύετο ν΄ άναχώρηση για την Άλεξάνδρεια στούλος από μιá μεγάλη γαλέρα και έπτά άλλα μικρότερα πλοία. Σ΄

αυτά ο Κισλάρ Ά- γιάς έφόρτωσε τα ό- μωθήματα πλοίου του — τά όποια είχε πα- ζάρει δουλεύοντας σε τρεις Σουλτάνους — έτρωε την θωρία σκιάδα και το παιδί της και έφωγαν από την Πόλη...

Κοντά στη Ρόδο, ο Τουρκαός στόλος ενδιώθηκε από τε- λωνία και αναγκά- σθηκε ν΄ άρπάξει στο νησί. Όταν έκαί- νετρεψε ο καιρός, έ- ζαυσε πάλι πλοία, άλλ΄ άνάμεσα Ρόδο και Κασοίλοθ έλα- βε νέα και χαρμε- νιά.

τη περιπέτεια: Βρέθηκε άντιμέτωπος μ΄ έξη πειρατικές γαλέρες, γε- μιάτες από... Ίπότες της Μάλτας, οι όποιοι, χωρίς κανένα ίπποτι- σμό, έληστεσαν δυα χωράδια άπαντούσαν στο δρόμο τους.

Ο Μαιτζές ναύαρχος κατόλαβε άντιόση την άδυναμία των τουρ- καζών πληρωμάτων κ΄ έρωσε το σύνθημα της έπίθεσης. Από από τα πειρατικά, ο ΄Ισσημ΄ και ο ΄Άγιος Ίωάννης έναρτίσαν χωρίς κά- πο δυό τουρκακά πλοία γεμάτα έμπορεύματα κ΄ αιχμαλώτισαν δέκα Τούρκους, όχτώ γυναίκες και ένα βρέφος. Στον ίδιο καιρώ, τρία άλλα πειρατικά, ή ΄Άγια Λαύρα, ο ΄Άγιος Ααρμέντος και ή ΄Νίζη, έ- πετρώσαν εναντίον της μεγάλης τουρκικής γαλέρας. Ο Μαιτζές με τα τερεκόρια στα χέρια, πήδησαν μέσα σ΄ αυτή και τάζαυαν θάλασσα. Οι Τούρκοι άντιοτήθηκαν με άρκετή παλληκαριά, άλλ΄ οι Ίπότες της Μάλτας ήσαν πολύ περισσότεροι και ή διχη της άρπαγής τους ά- γούισε. Έπεσαν πολλοί Τούρκοι νεκροί, άλλα και ο Μαιτζές δεν βγήκανε έντελώς άχρημιοτο. Έχασαν τον πλοίαρχο της ΄Άγιας Λαύ- ρας, 7 Ίπότες και 79 ναύτες.

Ο Σουλτάνος Ίμπραήμ ο Α΄.

Πειρώγη ύμως — η μάλλον άπορροδύ- κητη — υπήρξε ή στάσις του Κισλάρ Ά- γιά στη μάχη αυτή. Ο άνδρωπος ποδ έ- ζησε μέσα στη μαλθακότητα των Άνα- κτόρων και μόνο γυναίκες έβλεπε, στον κίνδυνο αυτών δεν τά έχασε. Με το σταθή στο χέρι έδειξε άπιστευτη παλληκαριά κ΄ έπεσε νεκρός, ύπεραπέζοντας τη γυ- ναίκα που συνώδεε και το παιδί της. Έ- κεινη ύμως έζησε και σκιάδωθηκε από τους Μαιτζέςους.

Έπειτα από την πειρατική αυτή έπι- χειρήση, ο Ίπποτικός στόλος, ομολούζοντας τά τουρκακά πλοία, πήγε κ΄ άρπάξε σ΄ ένα λιμάν της Κρήτης. Από κει πήγε στη Μάλτα, όπου έγινε δεκτός με άκαρ- ήτο ένδιωτισμό, για τα λάφυρα που έ- φερε... Καί ήσαν, πράγματι, πλοία και λάφυρα, γιατί έκτος των θησαυρών του Κισλάρ Άγιά, οι πειρατάι έφεραν 380 σκιάδους, μεταξύ των όποιων ήταν και ή θωρία παραμύθια του Μιαδόχο Μωάμεθ.

Οι Ίπότες της Μάλτας με κανένα τρόπο δεν ήθελαν να πιστευουν ότι το παιδί ήταν δυό της. Ενδιώξαν ότι ήταν ο Διάδοχος Μωάμεθ, τον όποιον τάζα ο πατέρας του έστειλε στην Αίγυπτο, ν΄ ά- νατοραφή οε κάποιος έχει σχολείο!

Τόση ήταν η πεποιθήσις τους στην πλάνη αυτή, ώστε ο άρχηγός των Ίπο- τών, ο ΄Μέγας Μάγιστρος, περιουθήθη- κε το παιδί με βασιλικές τιμές, το άνι- βρανε σάν σουλτανάτου και στο τέλος ο διατυρωμένος αυτός Τούρ- κος Διάδοχος κατόνησε... καλόγηρος! Οι σιγαράφεις τον άνα- φέρουν ως «Π έ ρ Ο τ τ ο μ ά ν», δηλαδή κτατέρα ΄Οθωμανόν». Άλλ΄ η μητέρα του δεν μπόρεσε ν΄ άνδύξη πούλη καιρός στης περιπέτειας και μετά τρεις μήνες πέθανε και την έθαυσε στο νεκροταφείο της Μάλτας.

Ένας Ίταλός ιστοριογράφος, όνοματι Κασέπολι, γράφει μιάν άλ- λη έκδοσι, άρκετά περιέργη, για την θωρία σκιάδα, της όποιας, λέει, τ΄ όνομα ήταν Βάσο. Ένα βράδυ ο ΄Ίμπραήμ Α΄, βασανίζόμενος από άίτιασι, βγήκε από υπαίλην της κάμαρας του να πάη άόρα. Έξω- ρα, μέσα στην ήσυχία της νύχτας, άκουσε ένα γλυκύτατο τραγούδι, ερχόμενο από το μέρος, όπου βρισκόνταν τα δωμάτια της Ζαΐη Σουλ- τάννας. Ήταν ή Βάσο, η νεαρή σκιάδα, που τραγουδούσε ένα σκοπό 155 πατριδας της.

Μαγεμένος από τη γλυκιά φωνή ο Σουλτάνος, θέλησε να τη γνωρίσει και πήγε και σ΄ έδωκεν στο δωμάτιό της. Η Βάσο ήταν Έλ- ληνίδα, από τη Σύρα. Γλυκομάλτη-θωροφη, έξυπνη, καπέτρεσε άμέ- σως τον Σουλτάνο, ο όποιος φεύγοντας της έρωξε το μαντήλι του, ση-

ΠΑΛΑΕΣ ΊΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Την εποχή των θυμυλίων πολέμων, βύσσε στην Άγγλία ένας ευγενής, ο όποιος ανήκε στο λεγόμενο κόμμα των «Κόκκινων Ρόδων» και όνομαζόταν Έρβικος Ούνιατ.

Μετά την επωφύση της μερίδος πών άνιπιδεταν, ο Ούνιατ ανελήφθη από τους έχθρους του και κλείστηκε στη φυλακή, όπου κάπνιζε να πεθάνη από την πείνα, γιατί δεν του έδωσαν παρά λίγο ψωμί και λίγο νερό καθημερινός.

Ο δυστυχισμένος ευγενής έμεινε ζαλωμένος άπάνω σ' ένα κρηό άγρωστο σπρώμα, τρινωμένο από την θύραση και την πείνα, με τη βεβαίωση ότι θα πέθανε άν έξαλωφούσε η ίδια άθλια κατάσταση.

Έξαινα, μιά μέρα, εκεί που κάθιταν καταλυτημένος στο σπρώμα του κελλιού του, παρουσιάστηκε μπρός του μιά γάτα, η όποια πήδησε έπάνω στα γονάτια του. Ο Ούνιατ την πήρε, τη χάιδεψε και δεν άφησε να πάσει φιλιά μαζί της.

Την άλλη μέρα, η γάτα παρουσιάστηκε πάλι στο σπρώμα, άλλ' αυτή τη φορά, σαν ναχε λυπηθεί την κατάσταση του φίλου της, κρατούσε στο στόμα της ένα σκοτεινό περιστέρι, το όποιο άφησε στα χέρια του.

Κατασπυγγιμένος ο Ούνιατ, κίλεσε άμέσως τόν δεσμοφύλακα και τόν παρακάλεσε να τού άνακουφήσει τα δινά του.

— Έχω όρητη και άπόρητη έντολή από τους άνω άνωτηρούς μου, άποζήθηκε ο δεσμοφύλαξ, να μη σάς δίνω παρά μόνο ψωμί και νερό, κ' αυτά σε μισή ποσότητα. Αν παραβώ αυτές τις διαταγές, ανδίνω να χάσει τη θέσι μου.

— Καλά. Δέχεται τούλάιστον να δίνης να μου μαγειρεύουν την τροφή που θα προμήθεισάμηνό μου; ούησε ο Ούνιατ.

— Πολύ ευχάριστος, άλλα πως θα την προμήθευστε, αφού δεν έπιτρέπεται σε κανέναν έπισκέπτη να σάς φέρη τροφή;

Μόλις ο δεσμοφύλακας άποτέλεισε τη φράση του, ο Ούνιατ τού παρουσίασε τό... δώρο της γάτας, τό όποιο έκείνος, μη μπορώντας να παραβή την άποσχεσι που τού έδωσε, τό έπιασε, τό έμαγειρεύσε και τό έφερε πίσω άγιστό κ' ερωσιάζων.

Από την ήμερα εκείνη, μεζός του ο Ούνιατ ρυτίζε από τη φυλακή, η γάτα τού έφερε καθημερινός από ένα περιστέρι, τό όποιο έκανε στις γωνιές άλλες και τό όποιο μαγειρεύε ο δεσμοφύλακας.

Μετά την άπελευθέρωσι του, ο ευγενής Άγγλος δεν έζήτησε να πάρη μαζί του στο πλοίο σιο ένσταντικό του και τη γάτα, που τού είχε σώσει τη ζωή. Την περιουτήθηκε όποις έπρεπε και της έξασφάλισε άπόλυτη χαλιόερασι μέχρι τέλους του βίου της.

μεσο ότι έφρατε εκείνη την ίδια νύχτα να τού άντανατόδηση την έπισοψη.

Η έπισοψη έγινε και ο Σουλτάνος έννοιωσε την χαριά του τέλεια σ'αδωμένη από την Έλλληδα... σ'αλλά αση. Την άλλη μέρα η Βάσις βούηε στην ύπηρεσία της 8 όουλες, 4 μαγειρούς, 6 άνιστρια γεμάτα βουιλιά όουρα και ένα ποίμνιο κοπή, γεμάτο χοιρά ρουσιματα. Έπίσης ο Σουλτάνος της παραχώρησε ένα ξεχωριστό πλοίο σιο διαμέρισμα τών Άνακτόρων, που συχνά την έπισκεπτότανε, ευχαριστούμενος ν' άκούη από τό μαγετικό στόμα της τ'ά Έλλληνας της τραγωδία. Μαζί της ο Σουλτάνος έκανε μακρινούς περιλάτους στις έξοχές και στις χλοφές άρρωσιάζει τού Βουλόρου.

«Καπός τών Σουλτανικών έρώτων — συνεχίζει ο Ίτολιός ιστοριογράφος — υπήρξε τό παιδι που αχμαλώλων οι Ίπότες της Μάλτας. Ο Κισλάφ Άγάς, (Ζουλιούτο άνιστρια), ήταν άπλοος μίστος του ειδύλλιου και όταν άγγηγίε εις τόν Σουλτάνο την έγκωσιωήν της Βάσιος, ο Ίπτραμ Α' τόσο έάρησε, όστε έθγαλε από τό δάχτυλο τον ένα διαμαντιόνο δαχτυλάδι και τό χάρισε τού Ζουλιούτο. Άγέ.

» Όλα όμως αυτά επροκάλεσαν τη ζήλια της Ζαΐμ Σουλτάνας, η όποια είχε με τό μένος της και τη Βουλέ (τη Σουλτανικήτρα). Ο Ίπτραμ, μη μπορώντας να σταματή τις γρήσινες τους, αναγκάστηκε ν' άπομακρύνη τη Βάσις και τό γινώ του και τούς έστειλε στην Άλυπτο, με τό Ζουλιούτο. Άγέ. Τό μαράμαρμά τους στη γαλήρη έγινε μετά τό μεσάνυχτα. Ο Ίπτραμ τούς ανώθερε ως την πατρίδα, όπου άποχωρήσαν με δάκρυα και φιλιά. Κατόπιν έπαλωφούσε, κατά τό ταξείδι, η αχμαλώλια της όρασις έννοσιμένης τού Σουλτάνου και τού παιδιού της άπ' τούς Ίπότες της Μάλτας...»

Όπισωθήσε όμως και άν ήταν η άληθή ιστορία της Βάσιος, τό βέβαιον είναι ότι ο Ίπτραμ Α' λυπηθηκε κατακαρδα για την αχμαλώλια της και τό θάνατό της και έπυφάσε να έκδικηθή σκληρός.

Στό άπόλουθο φύλλο θα ίδουμε με ποιο τρομερό τρόπο έδικηθήσε, καθώς και μερικά άλλα, έξόχως ένδοσιφρόντα, από τη ζωή τού Ίπτραμ Α' γνωστού στην Ίστορία με τόν τίτλο «Ο Κατακτητής της Κρήτης».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΊ'ΝΕ

Ή κελνερίνα που άγαπούσε την ποιήσι. Ένα φιλι στο μάγουλο. Ο Χάινε κ' εί έδόδαται του. Τι τραβούσε ο ποιητής άπ' τόν Καμπέ. Έβραίοι και Χριστιανοί. Η καρδιά του δειού Χάινε. Τά πειράγματα τού ποιητού. Η έκτιμήσις του στο Μεγάλο Ναπολέοντα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ο Έρβικος Χάινε φοιτούσε στο περίημο Γερμανικό Πανεπιστήμιο της Γοτιγγης, συχνάζε μαζί με τούς άλλους συμφοιτητάς του στο ζυθοπωλεία.

Σ' ένα άπ' αυτά έθρητοεισε μιά χαριτωμένη ξανθή κελνερίνα, με την όποια ο νεαρός ποιητής δεν άφησε να γνωριστή, χωρίς όμως η γνωριμία τους να προωγήση σε στενότερες σχέσεις.

Στην άρχή η νεαρή απάλληκος δεν ένωθήσε ποός ήταν ο φίλος της. Άλλ' όταν, ύστερ' από μιά πολήμηρη άποσεία, ο Χάινε ξαναπαρουσιάστηκε στο κατάστημα, η κελνερίνα έσπεισε άμέσως κοντά του και τού ειπε με περιπάθεια:

— Α, κύριε Χάινε, έσείς δεν είστε σαν τούς άλλους φοιτητάς. Έμείς είστε πιο διάσιμος από τούς χαριτωμένους. Έδιάβασα τό ποιήμα σας και τό ξερο άπέσο. Αν θέλετε, σάς δίνω την άδεια να με φιλήσετε!...

Και προσφέροντας τούς τών κατόπληκτο και πνευνητή νεό τά μάγουλά της, που είχαν κοκκινίσει από τη ντροπή, πρόσθεσε: — Να έργάζεστε άδιάκωσα, κύριε Χάινε, και να μάζ γράφετε όλοένα όρατα τραγωδία, σαν αυτά που μάζ γράσιον ός όρατα...

Ο Χάινε, όταν άργότερα διηγείτο τό χαρακτηριστικό αυτό άνέκδοτο, έλεγε ότι καμιά άμοιφή έκδότου δεν τόν έκανε τόσο ευτιχημένο, όσο τό φιλι της άρελούς εκείνης κελνερίνας τών φοιτητικών τών χρόνων.

Όταν ο Χάινε πήγε την πρώτη ποιητική συλλογή του σ' έναν όνομαζότο έκδότη της Λειψίας, να τού την έκδώση, ο έκδότης τού άρνήθηκε κατηγορηματικός, πράγμα άλλωστε που συνέβη και στον Γκαίτε πριν πρότεινε κάτου να έκδώσουν τά πρώτα του τραγωδία.

Άργότερα όμως, όταν η σφήμ του Χάινε είχε πια στερωθεθεί, ρώησε πρόθυμο έκδότη για τό «Βιβλίον των τραγωδιών» του τών Κόμπε, ο όποιος 3-μιος τόν έμεταλλέυθησε και σ' αυτή τη συλλογή του και στις κατωτινές.

Γ' αυτό ο Χάινε, μιλώντας κάποτε για τά φιλοσοφικά του κρηόσι και θέλοντας να σατιρίση τόν έμμεταλλετή του, ειπε με τη συνθησμένη του δηρικωτότητα:

— Οι Φαραώ ήταν πολύ καλοί άνθρωποι. Δεν ζήτησαν από τούς Έβραίους να τούς κάμουν παρά κερμάδια. Ο Χριστιανός άντιθέτως είναι σκληρός, γιατί ζητούν να τούς κάμουν... χοιράφι!

Γιά να έννομήτη χαλιά από τό άνέκδοτο, πρέπει να σάς ύπενημιόσι με οτό ο Κόμπε την Χριστιανός και ο Χάινε Έβραίος! *

Ο Χάινε είχε πνεύμα έξαιρετικά σπινθηροβόλο. Είχε άπειρα τά γελασμένα που τό άποδίδοντα.

Γιά τόν περίημο θειο του, τόν πάλαιτοτο τραπέζιτη Σολομόντα Χάινε, ο όποιος δεν έλαφε ποτέ να τόν σιντρώη, άλλα και από τόν οποιο ποτέ δεν έμεινε άπορητισμένος ο ποιητής, έλεγε:

— Ο θειος μου είναι λαμυρός άνθρωπος. Τό μόνο που τού λείπει είναι ένας σιδιρόδρομος που να συνδέη την χαριά του με την τού του!...

Άλλοτε πάλι τόν έρωτησαν άν είχε διαβάσει κάποιον μετρο συγγραφέα όνομαζόμενο Λουφφεντεργ.

— Δεν τόν έδιάβασα, άποζήθηκε ο ποιητής, άλλα ύποθέτω ότι μιούζει με τόν Άρλεγκιότι, τόν όποιον έπίσης... δεν έδιάβασα! *

Ο Χάινε έδινάιζε υπερβολικά τόν Νατιαναντα. Όταν λοιπόν έμαθε την ήττα που έπαθε στο Βατεριό από τόν Ουέλληκτον, ειπε τό έξής επωγοματικό:

— Αυτή είναι η νίκη της ήλιθιότητος κατά της μεγαλοφίας! *

Ίσού και μερικά άλλα ευτυρολήματα τού ποιητού.

— Οι Έβραίοι, έλεγε, όταν είναι καλοί, είναι καλύτεροι από τούς Χριστιανούς. Όταν όμως είναι κακοί, είναι χειρότεροι τους.

— Η δημωκρατία, έλεγε κάποτε, θα σπύνη τό θάνατο της φιλοσοφίας, γιατί θα επιβίωη έλευθερία και ισότητα ύθους. Ο καλός θιάν έλευθερός να γράφη όπος θέλει, όπο άσχημα τού άρσίει, και σε κανένα δεν θα επιτρέπεται να γράφη καλύτερα άπ' τούς άλλους.

Τέλος μιά μέρα που ο Χάινε πήγαινε να μονομαχήση, επειδή είχε βρξεί, οι όρθοιοι ήταν γεμάτοι λάσπη.

— Πολύ λασπαιμένοι είναι οι όρθοιοι της τιμής! είπε δημωσοφικά ο ποιητής.

